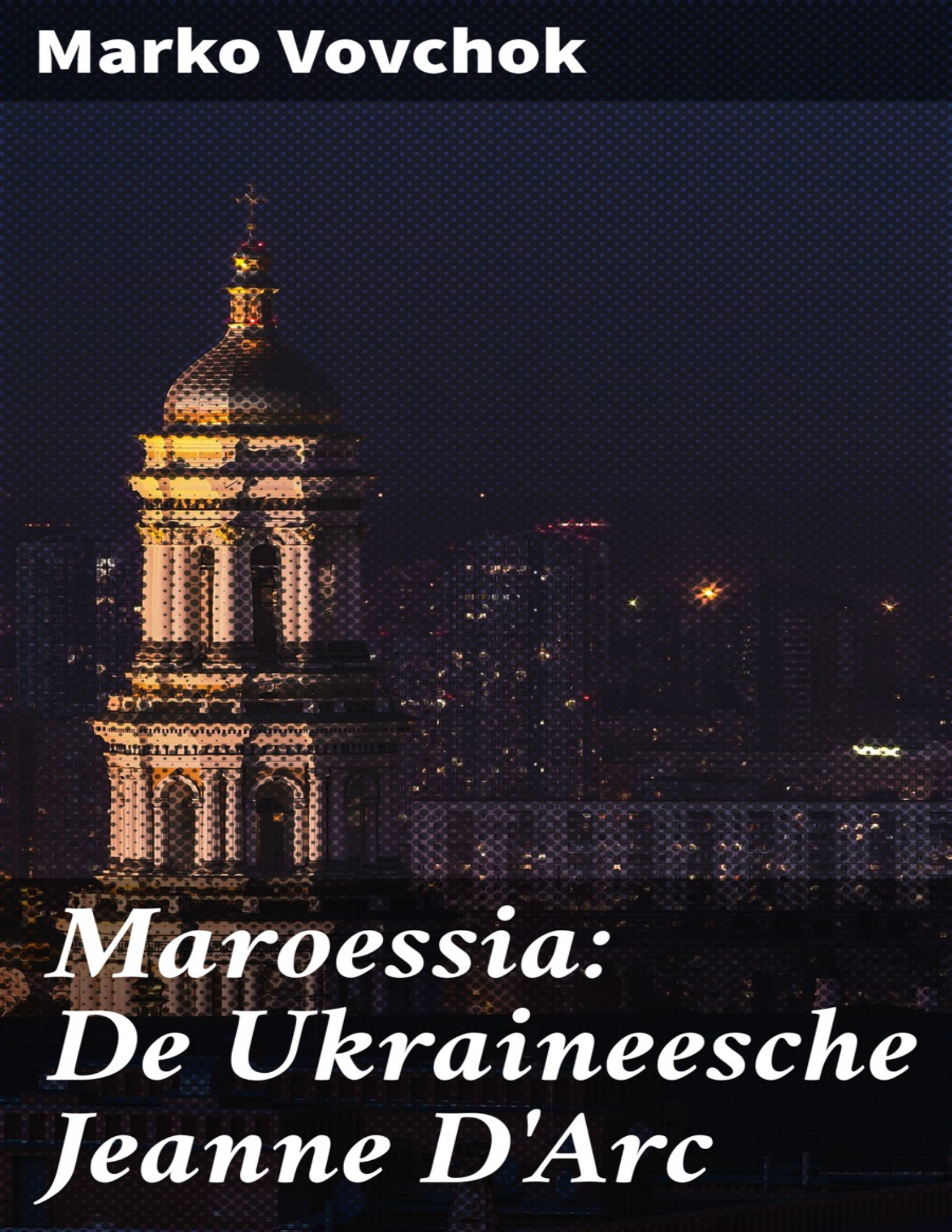

Marko Vovchok

*Maroessia:
De Ukraineesche
Jeanne D'Arc*

Marko Vovchok

Maroessia: De Ukraineesche Jeanne D'Arc

Gepubliceerd door Good Press, 2022

goodpress@okpublishing.info

EAN 4064066072728

INHOUDSOPGAVE

P. J. Stahl

Maroessia

De Ukraineesche Jeanne d'Arc

Tweede druk Geheel herzien door A. C. Slop Met 62
illustratiën naar teekeningen van Th. Schuler

D. Bolle—Rotterdam

I.

Een onbekend reiziger.

II.

De kleine Maroessia.

III.

Een roovergeschiedenis.

IV.

De vlucht.

V.

Een ontmoeting.

VI.

Bij den ouden Kniesj.

VII.

Op dezelfde plaats.

VIII.

Het ontwaken van Iwan.

IX.

De ware Kniesj.

X.

Het weerzien.

XI.

Woorden en muziek.

XII.

Men nadert.

XIII.

De hetman zwicht.

XIV.

Ontmoetingen.

XV.

Op het water.

De geschiedenis van den kreeft.

XVI.

Te Gadiatsj.

XVII.

Speel niet met dolken!

XVIII.

Het gelukkige jaar.

Kerstmis.

En daarna...

XIX.

Laatste kransen.

XX.

De doorboorde zakdoek.

XXI.

Gloria victis!

P. J. Stahl

[Inhoudsopgave](#)

MAROESSIA

[Inhoudsopgave](#)

De Ukraineesche Jeanne d'Arc

Tweede druk

Geheel herzien door

A. C. Slop

Met 62 illustratiën naar teekeningen

van

Th. Schuler

D. Bolle—Rotterdam

[Inhoudsopgave](#)

I.

Een onbekend reiziger.

Inhoudsopgave

Ik zal u eens iets vertellen, dat heel lang geleden in de Ukraine is voorgevallen, en wel in een vergeten, maar frisschen en bekoorlijken hoek van deze landstreek.

Ik houd veel van die streken, waarover men weinig spreekt, die de vreemdeling niet bezoekt, die men aan zich zelf overlaat, die haar schuilplaatsen en haar geheimen, haar groote smarten en haar eenvoudige genoegens voor zich houden. De geschiedenis van die streken is meestal niet bekend. Men ontmoet er, wat men nergens anders vindt: zaken en menschen zijn er nieuw. Die landen hebben,

—zonder het aan iemand te zeggen,—soms ook hun helden, waarachtige helden.

Ik houd ook veel van helden,—vooral als zij er zich niet op beroemen, dat zij 't zijn,—als zij eerlijk en oprecht zijn, als zij groote dingen doen, zonder luidkeels te roepen: “Kijk eens aan! dat heb ik nu gedaan! Onthoudt mij mijn beloning daarvoor niet!” maar alleen omdat zij niet anders zouden kunnen dan heldhaftig te zijn.

Welnu, in dat afgelegen hoekje van de Ukraine stond vroeger een huis, dat precies gebouwd was als andere buitenhuizen; en dit huis werd bewoond door een kozak, Danilo Tsjabane, en zijn gezin.

Men verwarre de kozakken uit de Ukraine niet met die van den Don, met die mannen met hun zware baarden, hun woeste oogen, hun ruwe taal en hun onbeschofte manieren; zij lijken daar heelemaal niet op.

De bewoners van de Ukraine laten hun baard pas groeien, als zij vijftig jaar zijn. Daaruit volgt, dat men in dit land alleen maar grijze baarden of geen baarden ziet. De jongeren hebben snorren, evenals de Polen. De bewoners van de Ukraine zijn groot, stevig en fors gebouwd. Zij hebben voor 't grootste deel regelmatige gezichtstrekken, keurig gepenseelde wenkbrauwen, groote oogen, en een kalme, edele, eenigszins strenge gelaatsuitdrukking, die wel eens somber schijnt.

In den tijd, toen de Ukraine een republiek was, zag zij zich gedurende verscheidene jaren tusschen twee vuren geplaatst: Rusland en Polen. Men zou zelfs kunnen zeggen; “tusschen vier vuren,” als men de Turken en de Tartaren meetelde. Eindelijk had deze republiek, omdat zij het met

de Polen niet eens kon worden, de “broederlijke” voorstellen van Rusland aangenomen.

“Wij zijn te zwak om met onze naburen te blijven vechten. Wij hebben den oorlog tot dusverre met roem gevoerd; maar wij zullen tenslotte toch moeten verliezen. Rusland stelt ons een verbond voor. Laat ons dit aannemen.”

Zoo dacht en sprak het oude opperhoofd Bogdan Kmielnitski, en het volk had zijn raad opgevolgd.

In het eerst ging alles goed. Vrijheid, gelijkheid, broederschap: de Russen eerbiedigden dat alles; maar langzamerhand kwam er verandering in den staat van zaken.

Danilo Tsjabane en zijn gezin. Blz. 2.

Na verloop van nog geen jaar had het volk genoeg redenen om tegen zijn opperhoofd Bogdan te zeggen: "Wat hebben wij gedaan?"

Toen de oude Bogdan dit hoorde, huilde hij, naar men zegt, voor het eerst van zijn leven.

“Laat ons een poging doen om het gedane te herstellen,” zei hij; maar hij slaagde er niet in en stierf van verdriet.

Na zijn dood had de Ukraine veel beproevingen te doorstaan. Zij werd in twee partijen verdeeld: de eene was nog altijd voor Rusland, de andere hield het met Polen.

Maar er was ook een derde partij ontstaan. Deze was voor de volstrekte onafhankelijkheid van de Ukraine. Ongelukkig was die partij niet talrijk. Op het tijdstip dat de zaken zoo staan begint ons verhaal.

De kozak Danilo Tsjabane dan, bewoonde met zijn gezin een huis op het platteland.

Danilo had dit huisje geërfd: zijn vader, die het van zijn vader gekregen had, die het ook weer van den zijnen had gekregen, had het hem bij zijn overlijden nagelaten. Ik weet niet, hoevele geslachten van de Tsjabanes daarin wel gewoond hadden.

Het huis was, daar het tusschen een onafzienbare steppe en een uitgestrekt bosch, tusschen een diepe rivier en een grasrijke weide, tusschen een hoogen berg en een frissche vallei stond, prachtig gelegen en mooi gebouwd.

In het noorden strekte zich een eindelooze steppe uit. Men zou gezegd hebben, dat het een oceaen van groen was, met bloemen bezaaid. In het zuiden verhieven zich de bergen, nu eens met boomen begroeid en groen gekleurd, dan weer kaal en steenachtig. De vallei, waarin geen rijwegen en zelfs geen voetpaden te zien waren, strekte zich aan den oostkant uit. De rivier, waarvan het water eene blauwachtige tint had, besproeide de weide.

En bij dat alles, hadden de bewoners van het huisje, om hun geluk volmaakt te voelen in hun nabijheid goede burens en trouwe vrienden.

Op feestdagen ontving het gezin van Danilo Tsjabane verscheidene bezoekers. Nu eens was Semene Vorosjilo de eerste, die kwam, dan weer Andry Kroek, of ook hoorde men reeds in de verte de heldere en welluidende stem van Hanna, die zoo hartelijk kon lachen, of zag men het kleine schuitje van Wassiel Grime aanleggen. En na deze kwamen er nog vijf, soms wel tien anderen, mannen en vrouwen, jongens en meisjes, ook wel kinderen en zelfs grijsaards; want iedereen was er op gesteld, Danilo te bezoeken.

Op het oogenblik waarop ons verhaal begint heerschte er, zooals we reeds gezegd hebben, overal in de Ukraine groote verwarring.

Het land, aan den eenen kant door de Russen begeerd, aan den anderen door de Poolsche aristocratie, van beide kanten verpletterd, was in vollen opstand en betreurde zijn verloren onafhankelijkheid diep. De Ukraine was door de Russische troepen overstroomd. Het opperhoofd van de Moscovitische party werd met gunsten en geschenken van den Czaar overladen; het opperhoofd van de Poolsche partij had zich in een stad versterkt en noodigde alle vrienden der vrijheid uit, zich bij hem aan te sluiten.

Het was moeilijk partij te kiezen...

Er was een samenkomst ten huize van Danilo Tsjabane. De avond was somber, de gasten waren in gedachten verzonken. De aanvoerders zelf hadden moeite om een vroolijk gezicht te zetten. Men keek elkander meer aan, dan

men met elkaar sprak. Het was duidelijk te zien, dat allen onder dezelfde zorgen gedrukt gingen.

Van tijd tot tijd richtte men enkele vragen tot Andry Kroek: “Waren de muren van Tsjigirine stevig genoeg om een aanval te weerstaan? Was er op de verdedigers wel staat te maken? Als men de laatste proclamatie van het opperhoofd nog eens voorlas? Er waren er die er niets van wisten. Had hij ook gehoord, of er zich veel vrijwilligers aanmeldden?”

Andry Kroek, die blijkbaar zeer goed over al die dingen ingelicht was, antwoordde zonder eenige aarzeling. Hij beschreef de wallen, de grachten, de poorten en de schansen van Tsjigirine, als iemand, die er geweest is en dat alles meer dan eens gezien heeft, en wel nog niet zoo lang geleden.

Terwijl de mannen praatten, stonden de spinnewielen stil: de vrouwen luisterden in angstige spanning. En als de mannen zwegen en rookten, wisselden zij op fluisterenden toon een paar woorden.

“Alweer een slag bij Welika,” zeide er een.

“Hoeveel doden?” vroeg Mogila.

“Men heeft Terny in brand gestoken; de huizen zijn niet meer dan een puinhoop, en het dorp Krinitza staat nog in brand.”

“Weet je ook,” zei een meisje, “weet je ook, of...”

Maar verder kwam ze niet; tranen kwamen in haar oogen, en moedeloos liet zij het hoofd zinken.

Een oude vrouw, met een bruinen doek om het hoofd, waaruit weelderige grijze lokken te voorschijn kwamen, met

een koud en streng gezicht, waarin twee groote zwarte oogen als sterren fonkelden, zei:

“Mijn zoons zijn allen dood. Ik sta alleen op de wereld. Zij zeiden allen: ‘Wij trekken ten strijde,’ en ik keek ze aan, zeggende: ‘Goed, kinderen!’ en zij voegden er bij: ‘De Ukraine zal haar onafhankelijkheid herkrijgen!’ en ik antwoordde nogmaals: ‘Goed, kinderen!’ Alle drie zijn zij op het slagveld gebleven, en de Ukraine is nog niet vrij!”

“Ach,” zei een jonge vrouw, “men laat zich doodschietsen, en men heeft nog niets gewonnen. Als men nog maar bij zich zelf kon zeggen: ‘Ik sterf, maar ik laat aan de anderen de taak over, waarnaar ik heb gestreefd.’”

De oude vrouw viel haar in de rede.

“Je hebt mij niet begrepen. Als er sprake van het vaderland is, dan onderhandelt men niet, dan zegt men niet bij zich zelf: ‘Zal ik slagen?’ maar: ‘Het is mijn plicht,’ en men gaat ten oorlog. Als men gedood wordt, heeft men een gelukkigen dood; goed te sterven is een beter lot dan slecht te leven. Mijn zoons hebben zoo gehandeld. Als zij nog eens ten strijde konden trekken, zouden zij het weer zoo doen.”

“Je hebt gelijk,” zeiden verscheidene vrouwen.

Anderen zeiden niets, maar begonnen zacht te huilen. De kinderen waren ook terneergeslagen. Zij speelden niet, zij praatten of lachten niet, maar zaten, heel stil, in de hoeken van de kamer, terwijl zij naar de groote menschen keken en naar hun gesprekken luisterden.

Een klein, heel klein meisje, met blond haar, met groote, frissche fonkelende oogen en lippen, scheen de eenige, die geheel in haar eigen gedachten verdiept was. Zij nam

eenige biezen in haar schort en vlocht daarvan een mooie mat.

Het werd later op den avond, en in het vertrek werd het al somberder en stiller. Iedereen bewaarde het stilzwijgen: het meisje viel in slaap met haar onvoltooide mat tusschen haar vingers.

De nacht brak aan, en de sterren fonkelden.

Eensklaps werd er op het raam geklopt.

Dit was zoo onverwacht, dat niemand zijn ooren wilde gelooven; maar men klopte nog eens, en nog eens, heel duidelijk, erg hard.

De heer des huizes stond op en ging naar de deur om open te doen. Zijn gasten en zijn vrienden staken hun pijpen op en begonnen te rooken. Weer deed zich een luid geklop op de ruiten hooren. De rookers huiverden, de kinderen keken elkander aan. Danilo deed de deur half open.

“Wie klopt daar?” vroeg hij.

Eene stem, een krachtige en mannelijke stem antwoordde, dat een verdwaalde reiziger gastvrijheid vroeg.

“Wees welkom!” zeide Danilo en hij deed de deur wijd open, terwijl hij den reiziger uitnoodigde om binnen te komen.

Men zag enkele sterren, een koude avondwind drong in de warme kamer door; vervolgens vertoonde zich op den drempel een man, die een rijzige gestalte had; hij was genoodzaakt z'n hoofd te buigen, om binnen te kunnen komen.

Zijn gezicht was een van die edele, waarop de onverschilligste blikken zich met een plotseling gevoel van achting vestigen. Zijn groote gestalte was sierlijk en lenig.

Zijn heele voorkomen verried kalmte en sterkte; maar het meest vielen zijn oogen op, zwarte oogen, die fel schitterden.

Danilo en zijn vrienden waren door dat alles getroffen; maar de Ukrainiërs kunnen hun gewaarwordingen voor zich zelf houden, en zij lieten er dan ook niets van blijken. Zij ontvingen den reiziger, zooals iedere reiziger in een fatsoenlijk huis moet ontvangen worden, met hartelijkheid en voorkomendheid. Men verzocht hem, bij de tafel plaats te nemen, en haastte zich, hem iets aan te bieden.

De reiziger bleek een eenvoudig en beschaafd man te zijn. Omdat hij een onbekende was en bijgevolg geen recht had om zich met de bijzondere belangen van zijn gastheer en diens vrienden te bemoeien, trachtte hij zich niet op den voorgrond te plaatsen. Hij vertelde niet, zooals anderen dit zouden gedaan hebben, zijn avonturen. Hij meende vreemdelingen geen deelgenoot te moeten maken van zijn plannen, als hij die tenminste had. Hij deed geen vragen en antwoordde slechts met weinig woorden. Als hij sprak, dan was het over onderwerpen, die op dit oogenblik allen bezighielden: over de rampen van het land, over de verbrande steden, over de verwoeste velden, die hij op zijn weg had gezien. Danilo en zijn vrienden volgden zijn voorbeeld. Zij vroegen zich waarschijnlijk wel af, waar hij vandaan kwam en waar hij naar toe ging, en ook in welk land hij geboren was; maar omdat hij dat niet zei, vroegen ze 't hem niet. Men merkte wel, dat hij, ofschoon nog jong, veel wist. Hij kende de Turksche zeden, de Poolsche gewoonten, het Russische karakter, de Tartaarsche

gebruiken en het scheen, dat de Setsj hem ook niet onbekend was.¹

“Wees welkom!” zeide Danilo. Blz. 7.

Wat de Ukraine aangaat, het bleek wel, dat hij deze in allerlei richtingen doorkruist had, dat hij de groote steden

zoowel als de dorpen bezocht en er misschien wel gewoond had. Meer dan een had zich ook afgevraagd, hoe hij aan het litteeken kwam, dat hij op z'n linkerwang had, waar hij deze wond had gekregen, die zeker wel door een scherp wapen was toegebracht. Maar dat ging hem alleen aan. Ieder zijn geheimen. Intusschen werd de reiziger, zonder twijfel ingenomen met de gulle ontvangst, die hem ten deel viel, uit zich zelf mededeelzamer. Hij vertelde van de veldslagen, die er onlangs geleverd waren. Het was, alsof men er zelf bij tegenwoordig was. Iedereen luisterde met ingehouden adem naar hem. De mannen, gewoonlijk zoo kalm, raakten in vuur: de vrouwen snikten. De kinderen hingen aan zijn lippen, alsof hij een mooi sprookje vertelde.

Hij had juist een verhaal beëindigd; de stilte woog zwaar, ieder was met z'n eigen gedachten bezig. Plotseling schrikten zij op. Twee schoten klonken in den nacht, gevolgd door meerdere.

Men luisterde scherp. De schoten kwamen van den kant der steppe. Een langen tijd wachtte men of er misschien nog meer zouden volgen, maar alles was weer stil geworden.

“Zoo, wordt er in deze vreedzame streken ook al kruit verschoten?” vroeg de reiziger toen.

“Dat schieten moet van den kant van den straatweg naar Tsjigirine komen,” beweerde Andry Kroek.

“Het is van verschillende kanten gekomen,” zei Danilo hoofdschuddend.

Het was intusschen al laat geworden. De vrouwen stonden op om naar huis terug te keeren want het werd voor de kinderen tijd om naar bed te gaan.

Men zei elkaar op den drempel nog eenmaal goedendag, men wisselde een glimlach, men knikte elkander vriendelijk toe. Alles ging als gewoonlijk, en toch gevoelde ieder, dat er storm in aantocht was.

“Wel te rusten!” zeide men. “Goeden nacht!”

Toen verspreidde het heele gezelschap zich langs de donkere voetpaden en verdween in de duisternis. De beide trouwe vrienden Andry Kroek en Semene Vorosjilo bleven alleen met Danilo achter. De reiziger bleef ook.

---

¹ De Setsj is een eiland in den Dnjepr, waar de Zaporoger kozakken hun legerkamp hadden opgeslagen.

II.

De kleine Maroessia.

Inhoudsopgave

Toen allen vertrokken waren begaf de vrouw des huizes zich naar een kamer naast die, waarin de samenkomst gehouden was.

“Is er ook een middel om van hier naar Tsjigirine te komen?” vroeg de reiziger. Zijn stem was eenigszins gedaald, terwijl hij die vraag deed, zooals het onwillekeurig gaat, wanneer men voelt, dat het gevaar misschien dichterbij is, dan men wil zeggen.

“Dat zal moeilijk gaan,” antwoordde Danilo, terwijl hij ook zijn stem liet dalen.

Zijn beide vrienden zeiden niets, maar zij bliezen een paar ontzaglijke rookwolken uit hun pijpen en fronsten hun zware wenkbrauwen.

Dit drukte zonder woorden, maar toch heel juist uit, dat zij het volkomen met Danilo eens waren. De oogen van den reiziger vestigden zich een oogenblik op het onbeweeglijke gezicht van Danilo, vervolgens op de niet minder onbeweeglijke gezichten van zijn vrienden. Een enkele blik van zijn doordringende oogen was voldoende om hun het bewijs te leveren, dat hij gewoon was, het gevaar te verachten, en dat hij de behendigheid had om desnoods de slagen af te weren, die men hem toebracht.

“En toch moet ik er naar toe,” zeide hij na eenige oogenblikken, “en wel regelrecht en langs den korsten weg.”

“Regelrecht naar Tsjigirine?” antwoordde Andry Kroek. “Op dit oogenblik bestaat daar geen kans op.”

“Is het nog ver?” vroeg de reiziger.

“De lengte van den weg doet er voor hem, die goede beenen heeft, weinig toe, als de weg maar goed is,” zeide Semene Vorosjilo, “maar al was deze ook nog zoo kort, wat doet dat er toe, als hij toch onbegaanbaar is?”

Bij het uitspreken van deze woorden sloeg Semene Vorosjilo een blik op den reiziger.

“Het staat niet altijd aan ons, reizigers,” antwoordde de onbekende, “den aangenaamsten weg te kiezen. Bij gebrek van een goeden, moeten wij ons met een slechteren tevreden stellen; maar als er eenmaal bepaald is, dat men ergens zal komen, is er geen terugkrabbelen mogelijk. Maar hij die zich een veiligen gids of een trouwen reisgenoot weet

te verschaffen, is goed af! Ik wil het niet voor u verbergen; het is mij meer dan eens gebeurd dat ik, op het oogenblik, waarop ik er het minst aan dacht, maar er het meest behoefte aan had, een trouwen kameraad gevonden heb.”

Bij deze woorden van den vreemdeling richtten Danilo en zijn beide vrienden het hoofd op.

“Wat U zegt is waar,” antwoordde Danilo; “een dappere metgezel, op wien men staat kan maken, is goud waard.”

“Het ontbreekt in de Ukraine niet aan vastberaden mannen,” zei Andry Kroek. “In dit opzicht kan ik zeggen, dat geen land ons vaderland overtreft.”

“Goed geantwoord, Kroek!” zeide Danilo. “De Polen kunnen er zich op beroemen, dat zij onverschrokken heeren hebben, de Turken schitterende sultans, de Moscoviten slimme en knappe mannen; wat ons betreft, wij kunnen één ding verklaren, dat tegen al het andere opweegt, en wel dat wij broeders zijn.”

“Op eenige uitzonderingen na heeft u gelijk,” antwoordde de reiziger.

“Op de beste velden vindt men wel een enkel onkruidje,” liet Danilo hierop terstond volgen. “Is de tarwe daarom minder goed?”

“Nee, zeker niet,” zeide Vorosjilo. “Maar ... er is iets, dat niet mag worden voorbijgezien.”

“En dat is?” vroeg de reiziger.

“Dat men niet altijd de tarwe van het onkruid kan onderscheiden. Wie een zwarte kap draagt, is niet altijd een monnik.”

“Een goede herder herkent zijn schapen, zelfs onder een wolfshuid!” antwoordde de vreemdeling.

Er heerschte een diep stilzwijgen; men keek elkander nog eenmaal aan; woorden waren overbodig.

“Broeders,!” zei plotseling de reiziger, “de inwoners van de Setsj bieden u achting en vriendschap aan. Ik ben hun afgezant. Ik ga naar Tsjigirine.”

“Wij zijn tot uw orders; wij zijn uw vrienden,” zeiden de drie Ukraïniërs als uit één mond.

“Wat hebben jullie mij te vertellen? Wat weten jullie? Wat valt er hier voor?” vroeg de afgezant van de Setsj.

“Niets goeds,” antwoordde Danilo. “De een heeft een verbond van vriendschap met de Moscoviten gesloten; de ander is misschien op dit oogenblik met de Polen in onderhandeling, nadat hij de Turken vruchteloos uitgenoodigd heeft, hem te hulp te komen.”

“Ja, het is maar al te waar!” zuchtten de vrienden van Danilo en hun manlijke gezichten drukten diepe smart uit.

“Dat is voor mij een reden te meer om naar Tsjigirine te gaan,” antwoordde de afgezant van de Setsj, “en liefst zonder tijd te verliezen.”

“Alle wegen zijn afgesneden,” antwoordde Vorosjilo.

“En de weg naar Gonna?”

“Door de Moscoviten bezet en in staat van verdediging gebracht.”

De afgezant begon na te denken, niet over de bezwaren, maar over het middel om zijn doel te bereiken.

“Wij, kozakken van de Setsj,” zeide hij eindelijk, “wij zijn noch voor de Moscoviten, noch voor de Polen. Wij zijn voor de Ukraïniërs. Jullie begrijpen dus wel, dat ik naar Tsjigirine moet. Van jullie beide opperhoofden heeft de een zich verkocht, naar men zegt ... maar de ander?”

“De ander, de hetman Petro Dorosjenko,” zeide Kroek, “is een eerlijk man.”

“Dat weet ik,” zei de afgezant. “Maar omdat hij trotsch, hartstochtelijk en te overijld is, vrees ik, dat hij, terwijl hij de Ukraine wil redden, haar in het verderf stort. In zijn verbittering tegen de Russen vergeet hij, dat wij nog andere vijanden hebben. Hij is op het punt om een dwaasheid te begaan en van den regen in den drup te komen. Ik ben uitgestuurd om hem dit te beletten;—maar om daarin te slagen, moet ik hem zien en spreken. Als ik draalde...”

Hier zweeg de afgezant en keek om zich heen. De vrouw des huizes was nog afwezig, twee kleine jongens sliepen rustig op een breede bank. Hij was op het punt om weer met spreken voort te gaan, toen hij eensklaps achter in het vertrek twee fonkelende oogen op zich gevestigd zag, die zijn woorden schenen te verslinden. Hij wilde opstaan en er naar toe gaan, toen hij tot zijn verwondering bemerkte, dat die twee fonkelende oogen toebehoorden aan een eenvoudig en bevallig kind, dat, in een donkeren hoek der kamer verscholen, hem als een betooverde vogel aankeek.

Danilo had den blik van den afgezant gevolgd en ontdekte het meisje dat zijn aandacht getrokken had.

“Het is mijn dochter,” zeide hij, “mijn dapper kind.” Hij riep haar “Maroessia, kom eens hier!”

Maroessia kwam.

Het was een echt Ukrainisch meisje met zware oogleden en met wangen, die door de zon gebruind waren, een echt type van haar ras. Zij droeg naar de wijze des lands een geborduurd hemd, een donkerblauwe jurk en een rooden gordel; hare prachtige blonde lokken hingen in zware